

Salezijanec
VESTNIK

*Glasilo za salezijanski
sotrudništvo*

LETO 1941
FEBRUAR

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V marcu: 1 3 11 - 2. 6, 3 - 3. 4, 13 - 4. 9, 10 - 5 1, 25 6.
7, 5 - 7 6 18 - 8. 2 31 - 9. 4, 7 - 10. 8, 19 - 11 5, 28 - 12. 2, 15 13
4, 21 - 14. 1, 12 - 15. 9, 2 - 16. 2, 26 - 17. 8, 23 - 18. 3, 9 - 19 7, 20
- 20. 4, 1 - 21. 5, 8 22. 2, 17 - 23. 1, 29 - 24. 2, 4 - 25. 9, 14 - 26. 7, 30
- 27. 3 16 - 28. 5, 22 - 29. 4 6 - 30. 6, 27 - 31. 8, 24

Novi častilci 27. 3, 16 Janžekovič Neža, Vajda Vera, Kranjc Sl.

VAŽNO!

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.

2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik — Ljubljana 8“.

3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijanske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato poplačal.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice.

Grebenc Marija, Ljubljana
Černič Katarina, Ljubljana
Črepinšek Marjeta, Šmarjeta
Končan Franc, Črni vrh
Ivanc Uršula, Vel. Lipljane
Čubun Ana, Gerlin
Jurhar Marija, Sv. Miklavž
Ciler Helena, St. Vid nad Ljub.
Marinko Marija, Vevče
Pungartnik Jožefa, Motnik
Drča Marija, Grajska vas
Kogoj Alojzija, Petrovče
Štucin Marija, Ljubljana
Kumar Karlina, Bala
Žažar Ivan, Jernejeva
Turšič Franc, Okonina
Štupica Ivana, Jurjevica
Žnidaršič Ana, Vransko
Logar Antonija, Železniki
Krajnc Martin, Šmartno v Rož. d.
Petelin Ana, Kamnik
Rakun Apolonija, Poljane

Švižel Tončka, Travnik
Levstik Frančiška, Travnik
Čerče Jožefa, Ptuj
Drmoča Neža, Kropa
Klobučar Alojzija, Središče
Reisman Tu. Maribor
Doničič Marija, Sp. Radovlje
Seljak Alojzij, Lavena
Hočevnar Ivan, Loka
Repnik Ana, Zg. Brnik
Kos Terezija, Sv. Pavel
Skube Cecilija, Korita
Zgonc Marija, Baveke
Tisec Iva, M. Lukovec
Roželj Frančiška, Zadobrova
Praznik Marija, Marijin grad.
Domenjko Terez. Ivanjci
Novak Marija, Sp. Brezova
Normali Uršula, Križka vas

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

Kaj je salezijanski oratorij?

Kaj je oratorij? To je nekoliko kočljivo vprašanje, ki utegne marsikomu delati preglavice. Pa vendar ni tako hudo.

Kdor se nekoliko razume na glasbo in na petje, se bo koj znašel, češ da je to neke vrste skladba, kakor je skladba, postavim, sonata ali simfonija, samo da je zložena v cerkvenem duhu in da je njena snov zajeta iz sv. pisma.

Cisto pravilno. Oratorij je cerkvena skladba s petjem in muziko. Vendar pa to ni salezijanski oratorij.

Seveda ni, se bo oglasil kakšen drug, ki je že kedaj pokukal v latinsko slovnico in slišal o cerkvenem pravu. Orare pomeni po latinsko moliti, oratorij pa kraj, kjer molimo, torej molilnica, kapelica, cerkvice.

Tudi to je res. Salezijanski oratorij pa tudi to ni.

Oh te prešmentane tujke! Kakor obrne človek tako besedo, ni prav. Toliko obrazov ima, da na zadnje ne veš, kateri je pravi. Hudo študiranemu človeku še nekaj pove, navadnemu, ki je samo osem ali deset let trgal hlače po šolskih klopeh, pa je kakor ubit zvenk ali prazen meh brez vsebine.

Taka je tudi z besedo oratorij ali salezijanski oratorij. Kdor ne pozna salezijanskega življenja in delovanja do vseh potankosti ali ne zasleduje pazljivo našega pisanja, prav gotovo ne bo vedel kaj početi s to besedo. Zanj ne bo imela nobene vsebine. Pa tudi mnogi tisti, ki stalno berejo naš Vestnik, si niso na jasnem, kaj je

salezijanski oratorij. Saj si celo oratorijanci sami — to so tisti fantje, ki hodijo v oratorij — in njihova najbližja okolica niso, vsaj kar se imena tiče, na jasnem. O tem priča dejstvo, da jih tu pa tam imenujejo ‚rotarjance‘ namesto oratorijance, kakor bi hodili v rotary klub ne pa v oratorij.

Take težave je čutil že don Bosko in njegova okolica. Ko je mesca aprila l. 1846. že v sedmič — v petih letih se je moral šestkrat seliti, — iskal primerne prostora, kjer bi mogel nemoteno zbirati svoje fante, se z možem, ki mu je prišel ponujat v najem neko staro barako, kar nista mogla sporazumeti. Don Bosko je govoril o oratoriju, mož pa o laboratoriju, ki je slišal o njem, da ga svetnik potrebuje za svoje delo (laboratorij-delavnica!)

Potemtakem bo za marsikoga prihodno, da si pomen in vsebino salezijanskega oratorija pobljže ogledamo. K temu nas sili zlasti še to dejstvo, da letos mineva sto let, odkar je bila ustanovljena ta pomembna ustanova, ki je najbolj bistvena salezijanskemu delu.

Kaj je torej salezijanski oratorij?

Salezijanski oratorij je posebna mladinska ustanova, ki ima namen, kot pravi sam don Bosko, „privabiti mladino s prijetno in pošteno zabavo, jo temeljito poučiti v resnicah svete vere ter jo navajati k spolnjevanju dolžnosti dobrega kristjana“.

V vseh časih je bilo in je še veliko mladine, moške in ženske, zlasti v večjih ljudskih središčih, ki je v svoji mladosti zapuščena ali prepuščena sama sebi. Skrbnih staršev nima več. Morebiti so umrli, ali pa se v trdem boju za kos vsakdanjega kruha ne utegnejo, — in žal, včasih tudi ne marajo — pečati z vzgojo otrok, da bi napravili iz njih poštene državljane in dobre kristjane. In tako ta mladina tava neizkušeno okrog in išče, kako

mladine zapravlja svojo lepo mladost v verski brezbriznosti in nepoučenosti, v dvomljivih družčinah in zabavah. Tedaj je odločno sklenil: Mladini je treba skrbnega varstva in toplega doma; če tega nima pri starših, ji je to dolžna dati družba ali Cerkev; zastopnik družbe in Cerkve sem pa tudi jaz. Torej... V tej misli se je odločil in ustanovil oratorij.

Oratorij naj bi bil torej mladini prijeten dom, varna streha, kamor

Zagreb: *Hrvatski metropolit in nadškof zagrebški dr. Alojzij Stepinac med salezijanskimi gojenci v nadškofjiskem konviktu.*

bi našitila svojo mladostno radovednost. Marsikdo pri tem blodenju in iskanja zaide, slaba tovarišija, ulica, kino mu postane vsakdanja hrana, od tod pa je pot navzdol strma in spolzka. Mnogo jih je, ki tako za vselej pripravijo življenjsko srečo in zabredejo na kriva pota...

In zakaj? Zato, ker niso imeli v mladosti skrbnega varstva in toplega doma, kjer bi se bili mogli utrditi za težke boje v življenju.

Vse to je videl in vedel tudi sv. Janez Bosko. Kako je trpeło njegovo plemenito srce, ko je gledal, koliko

bi ob prostem času zahajala. Tu bi našla mladina sebi primerno družčino in zabavo. Hkrati pa bi pod očetovskim vodstvom vzgojiteljev imela priliko, da tudi umsko, duhovno in versko dozori za vse težke naloge, ki jo čakajo v življenju. Igra, zabava, petje, muzika, šport, predavanja, molitev, spolnjevanje verskih dolžnosti, to so stebri, na katerih naj bi v takem domu slonela vzgoja in priprava za bodoče življenje.

Pomembnost takih domov za mladino so sicer spoznali nekateri veliki vzgojitelji že davno pred don Boskom.

Ali njihove zasnove in ustanove so se več ali manj pozabile. Tako je sv. Filip Nerij (1515 — 1595) storil veliko dobrega zapuščeni in nevedni rimski mladini; zbiral jo je na svojem domu, zlasti v kapeli, ki so ji rekli »oratorij« (prav od tod je don Bosko vzel ime za svojo ustanovo), in iz tega oratorija je potem vodil mladino v rimsko okolico, kjer se je z njo veselo zabaval, igral in jo hkrati poučeval; za vzgojo mladine in poučevanje nevednih je sv. Filip Nerij ustanovil tudi posebno redovno družbo, ki so se njeni udje po oratoriju imenovali oratorijanci. Podobno se je trudil za vzgojo mladine slavni milanski nadškof in kardinal sv. Karel Boromejski (1538 — 1584). Ko je don Bosko pokladal pravne temelje svoji ustanovi, so mu zelo dobro služile izkušnje, ki sta jih nabrala in zapustila ona

velika moža in svetnika. Pa o tem spregovorimo obširneje, ko bomo obravnavali zgodovinski postanek in razvoj don Boskovega oratorija.

Za danes zadostuje, da poudarimo, da salezijanski oratorij ali bolje mladinski dom, kakor ga bomo posej imenovali, (ta beseda veliko bolj prija slovenskemu ušesu in mu tudi veliko več pove, dasiravno ne zadovolji popolnoma; zato je uredništvo pripravljeno dati lepo nagrado, če bi kdo pogodil kakšno lepšo, primernejšo oznako) — salezijanski mladinski dom torej je ustanova, v kateri naj mladina, zlasti tista, ki doma pri starših nima za to priložnosti, dobi o prostem času posebno ob nedeljah in praznikih v veseli in topli domačnosti salezijanskega okolja trdno podlago, da bodo mogli iz nje zrasti pošteni državljani in dobri kristjani.

SVEČNICA

*Danes Sin se božji
Očetu daje v dar,
po materi Mariji
prihaja na oltar.*

*Simeon je prerok
v naročje Dete vzel;
o srečanju je svetem
slovesno pesem pel.*

*»Danes vidim blagor
človeškega rodu;
zdaj me, Gospod, odpusti,
da grem na pot miru.*

*Ta bo z lučjo jasno
ves svet razsvetljeval;
in padec in vstajenje
rodovom vsem postal.»*

Silvin Sardenko

„Lačen sem bil in ste mi dali jesti“

Radijski govor škofa dr. Gregorija Rožmana za »zimsko pomoč«.

»Lačen sem bil in ste mi dali jesti« (Mt 25, 35). — Na plemenito pobudo Njegovega kralj. Vis. kneginje Olge se je tudi v naši državi začel pokret v duhu krščanske ljubezni v pomoč stradajočim. Posebno v letošnji zimi je vsestranska pomoč potrebna, je postala resna in sveta dolžnost vseh, ki sami podpore niso potrebni.

»Uboge imate vedno med seboj« (Mt 26, 11) — s temi besedami je Kristus napovedal, da bo vedno v vseh razmerah, skozi vsa stoletja, priložnosti dovolj za dela ljubezni do

bližnjega in da bo vedno obstajala dolžnost ljubezni do siromakov. Tudi v najbolj urejeni družbi, v najvzornejši vladani državi, v povsem pravičnem gospodarstvu — bodo vedno tudi taki bližnji, ki so dela nezmožni, slabotni, bolehnii, stari, da se z lastnim delom ne morejo preživljati. Do teh imajo dolžnost vsi, ki imajo premoženje ali zaslužek. Tudi zaslužek, ki si ga človek z delom pridobi, naj ne služi samo za vsakdanji kruh, ampak naj daje možnost podpirati ubogega, ki si ničesar prislužiti ne more, kakor poudarja sv. Pavel v listu E-

fežanom: »... naj se trudi z delom svojih rok za kaj dobrega, da bo mogel dati potrebnemu« (Ef 4, 28).

V vsakem ubogem in potrebnem stopa Kristus sam pred nas in pričakuje, da bomo v svoji živi veri skozi ubožno zunanost siromaka in trpečega z dušnim očesom zagledali Zveličarja samega, ki stoji pred nami in našo ljubezen pomoči prosi.

»Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25, 40), bo dejal Kristus pri sodbi. — To nam je naprej povedal, da že zdaj vemo, kako si moremo naklonjenost in ljubezen Onega pridobiti, ki bo nekoč naše življenje končno veljavno sodil.

V tej dobrodelni pomoči moramo predvsem trojno delo telesnega usmiljenja vršiti:

Prvič lačne nasičevati, pred vsemi lačne otroke, ki za zdrav razvoj in rast potrebujejo zadostne hrane, pa jim je roditelji dajati ne morejo. Seveda je še boljše, ako bi mogli oskrbeti očetom delo s primerno plačo, da morejo vso družino zadostno vzdrževati. To je velik socialni problem, ki posega v vse pango življenja, a ki se bo moral s sodelovanjem vseh najboljših sil naroda rešiti čisto v smislu Kristusovega evangelija. Dotlej pa skušajmo vse lačne nasititi, — da nam bo Kristus mogel reči: »Lačen sem bil in ste mi dali jesti.«

Drugič moramo nage oblačiti — vse storiti, kar moremo, da nobeden v zimi zaradi nezadostne obleke, zaradi pomanjkanja obutve ne bi trpel ali bil oviran v vršenju svojih človeških in krščanskih dolžnosti, ali se moral sramovati človeške družbe in se pred njo skrivati. Stiska za obleko bo morda še rasla — rasti mora tudi naša ljubezen; ljubezen do trpečega bližnjega mora v nas rasti, pojemati pa pretirana ljubezen do sebe. Sebi odreči vsak nepotreben luksuz, zahtevke modne tiranije — da za obleko najpotrebnejšim več ostane.

Vsaka takšna odpoved postane sladka ob misli na Kristusovo zadržilo: »Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta — zakaj nag sem bil in ste me oblekli.«

Tretjič moramo nuditi streho onim, ki bi mogli z božjim Sinom reči, da nimajo, kamor bi položili svojo glavo. Jezusova beseda: »popotnik sem bil in ste me sprejeli« je v vseh krščanskih dobah gradila zavetišča starcem, sirotam, bolehnim in neozdravljivim, gradila gostišča ob samotnih prelazih, v moderni dobi pa organizirala kolodvorske misijone in slične ustanove za tiste, ki brez doma in krova tavajo po cesti, izpostavljeni telesni in dušni pogubi. O, da bi imela ta Jezusova beseda tudi v naših dušah tolikšno moč, kakor jo je imela v dušah naših vernih prednikov!

Časi stiske in bede so časi za pravo krščansko ljubezen, ko moremo ono novo zapoved, katero je Kristus dal, spolniti: »Novo zapoved vam dam: Ljubite se med seboj« (Jan 13, 34). V časih sovražstva, brezupnosti, trdih src in mrzlih pogledov, v časih sebičnosti in pohlepa po imetju in oblasti more edinole ljubezen nove Kristusove zapovedi izžarevati dovolj toplote, ki človeško življenje zopet ogreje kakor pomladansko sonce mraz zime.

Kolikšna in kakšna mora biti naša ljubezen do stiskanih in bednih, nam zopet pove Kristus sam: »Kakor sem jaz vaš ljubil, se tudi vi med seboj ljubite!« — Večkrat se zamisljmo v te Kristusove besede! Kakor je on nas ljubil, tako se mi ljubimo med seboj! Kakor Kristus: dobrohotno in vztrajno do konca. Kristusova ljubezen je križana ljubezen, ki iz žrtve večno trajne sadove rodi. Kristusova ljubezen je urejena, umna ljubezen, ki najprej in najbolj pomaga tistim, ki so najbolj in predvsem potrebni.

Ob tej čisti ljubezni Kristusovi uživajte vedno znova pojemajoči pla-

men svoje ljubezni in »ne omagajte v dobrih delih« (2 Tes 3, 13). Po siromakih, katerim iz krščanske ljubezni pomagamo, se bližamo Bogu, svojemu končnemu cilju: »Bog je ljubezen in kdor ostane v

ljubezni, ostane v Bogu in Bog ostane v njem« (1 Jan 4, 16). Žrtve za dobrodelno pomoč nas združujejo z Bogom in to je najvišje in najbolj zaželeno plačilo ljubezni.

*

Brezmadežna iz Lurda in Marija Pomočnica

Enajsti februar.

Mesca februarja obhajamo dva lepa Marijina praznika: svečnico in Lurško Mater božjo. Dne 11. februarja bo minulo 82 let, odkar se je preblažena Devica prvikrat prikazala ponižni Bernardki Soubirous. Po pravici lahko rečemo, da ta, v zgodovini Marijinih svetišč tako izredni dogodek pomeni največjo pomoč, ki jo je presveta Devica kedaj podelila krščanskemu ljudstvu in vsemu človeštvu.

V metežu vrtoglavih dogodkov preteklega stoletja trdno stoji Devica iz Massabielske votline. Je vsa lepa in čista, njen smehljajoči se pogled je obrnjen proti nebu, v rokah drži svei rožni venec. Zdi se, kakor da pravkar oznanja svoje Brezmadežno spočetje, ki ga je štiri leta prej sv. oče Pij IX. slovesno razglasil v Rimu vpricho več kot devet sto škofov.

In medtem ko je v Lurdu vrvelo delo pri novem svetišču in so navdušene množice okrog Massabielske votline vsak dan bolj naraščale, je don Bosko v Turinu z otroško ljubeznijo spremljal te velike dogodke in si odločno prizadeval, kako bi Mariji postavil baziliko posestrimo, ki jo je videval v sanjah.

In res, isto leto, ko je bila posvečena spodnja cerkev Marijinega svetišča v Lurdu, je bil blagoslovljen tudi temeljni kamen za cerkev Marije Pomočnice v Turinu. To je bilo leta 1864.

Štiri leta kasneje, dne 9. junija 1868, je bila cerkev Marije Pomočnice že posvečena in je tako za osem let prehitela svojo posestrimo v Lurdu, ki je bila zaradi vojske z Nemci l. 1870. dokončana šele l. 1876.

Don Bosko je bil velik častilec Marije Brezmadežne. Da bi tudi na zunanaj pokazal to svojo srčno vdanost kakor tudi notranjo povezanost med tema dvema Marijinima naslovoma, da je Brezmadežna in Pomočnica, je dal postaviti na vrhu mogočne kupole nad svetiščem Marije Pomočnice veliko soho Marije Brezmadežne.

In na večer pred vsakim štiriindajsetim v mescu in v zgodnje naslednje jutro žari pozlačena soha Brezmadežne v vencu svetlih luči, iz stolpa se pa v bronastih glasovih ubrano razlivata dve ljudski pesmi, o Lurdu in o Valdoccu: „Ave, ave, ave Marija!“ in „O mogočna narodov pomoč“.

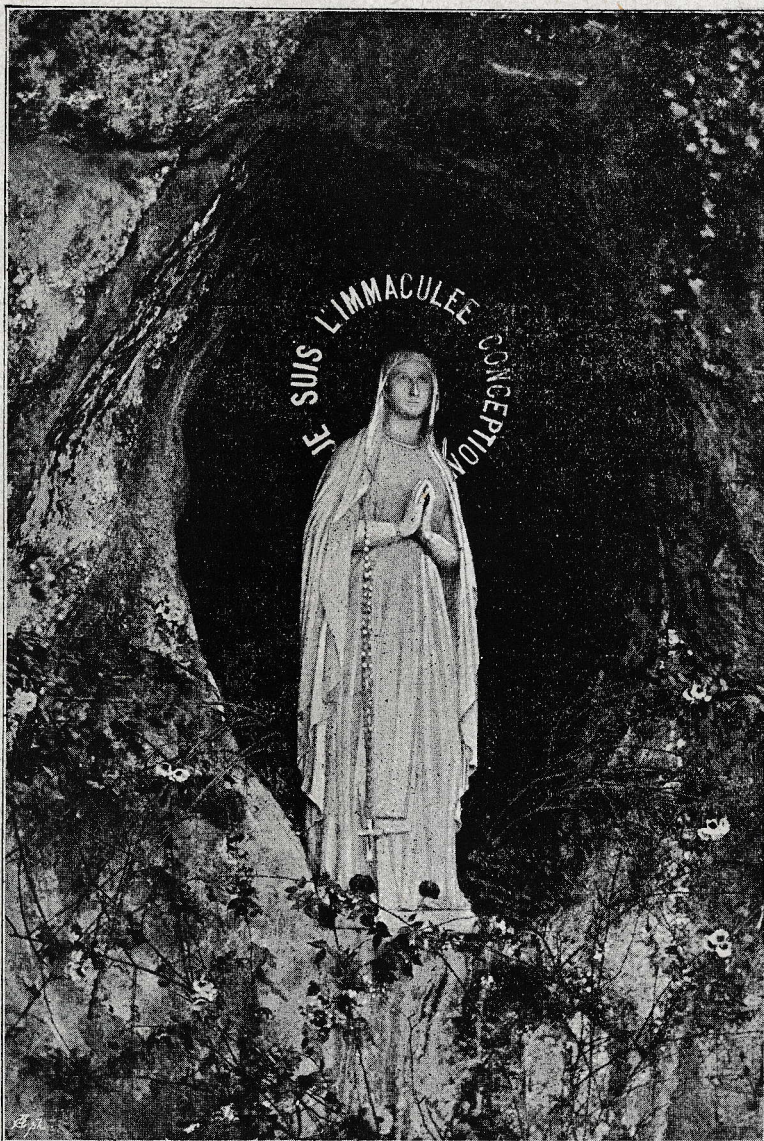
Pomočnica iz višav nebeških milost je poslala.

Ali niso prikazovanja v Lurdu najzgovornejši dokaz, kako Marija rada pomaga svojim zvestim v najbridkejših urah njihove zgodovine?

Če na kratko pregledamo najvažnejše dogodke preteklega stoletja nam bo takoj razvidno, da se je Marija prikazala v Lurdu prav tedaj, ko so bili katoličani najbolj potrebni duhovne tolažbe. Francoska revolucija je bila kakor strašen vihar, ki se je zdelo, da bo vse prevrnil in porušil. Ideja o svobodi, enakosti in bratstvu je užigala množice; teptala je sleherno oblast in jo hotela neizprosno uničiti; človekove pravice je povzdigovala v nebo, zraven pa pozabljala, da kjer so pravice, so tudi dolžnosti; pod njeno strahovlado, to neizogibno posledico vseh prevratnih nauk, so tekli potoki bratske krvi.

Potem je prišel Napoleon in je ob začetku novega stoletja na ruševinah

jakobinske republike ustanovil cesarstvo; s svojim vojaškim talentom je spremenil vso Evropo v eno samo ogromno bojišče, kjer sta se z enakim junaštvom in z neenako srečo izkazovala sovraštvo in ljubezen, zavist in dobrota.

Velika, strahotna je bila zmešnjava med narodi, a še veliko hujša in usodnejša je bila zmeda v tedanjem duhovnem svetu. Posledica tega so se takoj pokazale, kakor hitro je u-

tihnil bojni vrišč in se je Evropa vsaj na videz pomirila. Pa to je bil samo mir pred novim viharjem. Vsepovsod so se dvigali sovražniki starega reda in ščuvali h krvavim uporom in neredom...

Marijine zmaže.

V tistih letih so framasonski bratje povsod bolj ali manj odkrito rovarili zoper papeža in Cerkev. Hočeli so zatreti vse samostane in redovne druž-

be, Cerкви so vzeli ves vpliv na šole, javno življenje so zastrupljali s prevratnimi nauki.

Leta 1857. je umrl modroslovec August Comte, oče pozitivističnega materializma in učitelj splošno znanega Darivina, ki je hotel iz nas narediti pravnuke opic. Leta 1864. je Karel Marks, začetnik komunizma, ustanovil prvo delavsko internacijo, katere usodni vplivi se čutijo še danes.

Sredi tega viharja je zamigljala na krščanskem nebu prijazna Morska zvezda, varna vodnica po razburkanem morju. Pred strmeče oči svojih zvestih častilcev in vsega sveta je stopila Marija Brezmadežna, ta vedna pomočnica in mogočna zmagovalka. Svojo moč je pokazala prav tam, kjer so se najtrdovratneje upirali, da bi se Brezmadežno spočetje razglašilo kot verska resnica. Delala je velike čudeže v Lurdu in v Turinu. Pod njenim blagodejnim vplivom so nastajale nove redovne družbe na novih temeljih sodobnih socialnih zahtev. Pod Marijinim varstvom je zaplalo

med katoličani novo življenje in zaje'o vse panoge javnega življenja. Njena mogočna roka je uspešno zaje i a poplavo pohujšanja. In njen deviški kli: „Jaz sem Brezmadežno spočetje!“ je v mnogih dušah užgal ljubezen do zatajevanja in odpovedi.

Tudi danes preživljamo težke čase. Ves svet, zlasti pa Evropa je v nepopisni stiski, v borbi na smrt za življenje in prostor, za vero in nazore. Tudi ob naše mejnike že butajo valovi. Pa nič se ne bojmo! Pokonci glave! Uprimo zaupno svoje oči k Mariji Brezmadežni in naši mogočni Pomočnici, kronani Kraljici Slovencev, ki kraljuje na Brezjah in na Rakovniku; njej potožimo svoje skrbi in težave in iz vsega srca molimo s sv. Bernardom: Spomni se, o premla Devica Marija, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti koga zapustila, ki je pod tvoje varstvo pribežal, tebe pomoči prosil in se tvoji prošnji priporočal... Ohrani nam mir, reši nas iz stiske!

NAŠA LJUBA GOSPA IZ LURDA

*Glej, Bernardki pastirci
prikazuje se Gospa;
rožni venec se Devici
v belih prstih blesketa.*

*»Kdo si, krasno Razodetje,
ki te moje zre oko?«
»Sem Brezmadežno Spočetje!«
in obrne se v nebo.*

*»Na tem gorskem kraju dajte,
božji dom postavite;
in k pokori se ravnajte,
da se z Bogom spravite!«*

*V svojih vernih srcih dajmo,
naredimo božji hram
in k pokori se ravnajmo,
da bo Jezus dober nam.*

Silvin Sardenko

Sveta znamenja

Delaš znamenje križa in pravilno ga delaš. Ne kakšen zveržen in porušen križ, da nihče ne ve, kaj naj pomeni. Ne, pravo znamenje križa delaš, počasi, veliko, od čela do prsi, od ene rame do druge. Ali čutiš, kako te vsega objame? Zberi se po-

polnoma; vse misli in vsa svoja čustva položi v to znamenje in ga spremljaj od čela do prsi, od rame do rame. Potem boš čutil: vsega te objame, telo in dušo; zbere te, blagoslavlja in posvečuje.

Zakaj? Križ je znamenje vesolja

in znamenje odrešenja. Na križu je naš Gospod odrešil vse ljudi. Po križu posvečuje človeka prav do poslednjega vlakna njegove biti.

Zato ga delamo, preden molimo, da nas uredi in zbere, da misli in srce in voljo zasidra v Bogu; delamo ga po molitvi, da ostane v nas, kar nam je Bog podaril; v skušnjavi, da nas krepi; v nevarnosti, da nas varu e; pri blagoslovu, da pride v dušo polnost božjega življenja in se vse v njej oplodi in posveli.

Zavedaj se tega, kadar koli delaš znamenje križa. Saj je najsvetejše znamenje, ki ga imamo. Delaj ga prav; počasi, veliko, premišljeno. Potem bo objelo vse tvoje bistvo, telo in dušo, tvoje misli in tvojo voljo, čute in čustva, dejanje in nehanje, in vse se bo v njem okrepilo, zaznamovano bo in posvečeno, v moči Kristusovi, v imenu troedlnega Boga.

(Guardini: SVETA ZNAMENJA.)

Vrtavke

Saj veš, kaj je vrtavka. Kolikokrat si se igral z njo! Zavrtel si jo, plesala je nekaj časa, potem je začela omahovati in končno se je zakotalila in obnemogla obstala.

Take vrtavke so mladi ljudje, ki se vrte in vrte, dokler se upehani ne sesedejo prepoteni in utrujeni; odpočijejo se, da se potem spet zavрте. Ko gredo domov, jim v glavi šumi in še vedno jim zvone po ušesih zapeljivi valčki, poskočne polke. Drugi dan tak človek ni za nobeno resno delo.

Strasen plesalec, ki se je še pravčasno zavedel, kaj mu je bil ples, pripoveduje: „Oh, le senca resnice je, kar sem slišal v pridigi o plesu in kar sem bral o njem. Oh, le senca resnice je, katero sem sam, žal, doživel, slišal, videl, okusil... Mnogo sem plesal... plesal leta in leta. Kjer je bila godba, kjer je bil ples, mene

ni manjkalo. Mnogo sem videl. Bil sem večkrat sam priča... večkrat krivec, sokrivec. Kako bo na sodnji dan, ko bodo znani vsi grehi onih noči!...“

Ali hočeš imeti vsaj približno sliko, kakšna je duša plesalca, plesalke po končanem plesu ali drugo jutro? Samo v plesno dvorano stopi! Prejšnji večer vse tako sijajno okrašeno, vse se je blestelo v luči, sveže cvetje je po pregrnjenih mizah dehtelo in se ponujalo! Vse je bilo tako vabljivo, tako praznično. Drugo jutro ti vinski duh udari nasproti; zatoхло je in zoprno, ozračje je okuženo s cigaretним dimom; cvetje leži poteptano po tleh, da se ti zasmili. Kje je zdaj čar prejšnje noči?

Lučka vere, ki ti je prej še svetila v duši, ali ni skoraj ugasnila? In čista lepota tvoje duše, ali ni kakor poteptano cvetje v mlakuži?

Zatakni si lepo belo cvetlico v nardrje pa pojdi z njo na ples; poskusi jo prinesiti prav tako z vrtoglavega plesa! Ne, ni mogoče! Tako bo tudi

tvoja krepost utrpela kot ta nedolžni cvet. — O, ne pravi zaman naš Slomšek, da nedolžnost na plesu umre, domov grede pa jo pokopljejo!...

Pod varstvom sv. Terezije D. J.

(Poročilo iz Jowai v Assamu.)

Na kasijskih gričih v Jowai v Assamu stoji lepo svetišče sv. Terezije D. J. Pod njenim varstvom razvijajo naši misijonarji veliko apostolsko in kulturno delo, tako da so zaslužili pohvalo tukajšnjega deželnega upravitelja.

Vendar pa imajo pri svojem delu veliko težav. Nekatere vasi globlje v džungli so neprestano v nevarnosti pred divjimi zvermi. Treba jim je pomagati v boju s tigri, ki odnašajo živino, in s sloni, ki delajo škodo po riževih setvah.

Neki državni uradnik in bivši salezijanski gojenec iz Londona mi je z nekim ponosom pokazal dva velikanška slonova zoba, dolga 1,80 m. „Ta slon“, je pravil, „je bil pravi džungelski velikan, divji, hudoben, prizadeval je mnogo sitnosti. Zbrala se je lovska družčina in šli smo nadenj. Komaj sem stopil v pragozd, se je že zamajala pred mano njegova črna gmota. Nastavil sem puško, pomeril in ustrelil. Zadel sem tik pod ušesom. Velikan je stopil nekaj korakov nazaj, strahotno zarjul, da nam je kri zledenela v žilah, in potem se je pognal proti meni. V tistem hipu sem zopet sprožil in zverina se je zvalila na tla. To je bil praznik. Mislim, da je bil to največji slon, kar so jih kdaj ubili

v Assamu.“ Ono lepo slonovino sem hotel kupiti in jo poslati v Turin, pa sem kmalu razumel, da taki lovski dobitki niso naprodaj.

Misijonar pa je predvsem lovec duš. Gospod ga varuje v vseh nevarnostih, pa naj prihajajo od koder koli. Neki sobrat mi je smehljaje se pripovedoval, da ko se je zjutraj zbudil — noč je prebil v slamnati koči — je zagledal nad sabo pol metra dolgo kačo, ki se je premetavala po mreži. Mreža zoper komarje in drug mrčes je v teh deželah nujno potrebna. Misijonarja je ob pogledu na kačo kar vrglo kvišku. Skočil je in ubil vsiljivko. Bila je kobra, ena izmed najbolj strupenih kač. Nič manj niso neprijetni komarji; če niso tako nevarni, so pa zato bolj številni in nadležni. Toda teh in takih nevarnosti se misijonar ne boji. Prave ovire so druge.

Jowai je protestantovska trdnjava. Imamo kar štiri ločine protestantov: visoko cerkev, božjo cerkev, presbiterijance in kasijsko narodno cerkev. Ob nedeljah in praznikih je nič koliko zvonjenja, oglašajo se zvonovi in zvončki in vabijo vsak svoje vernike. Katoliška Cerkev je seveda postavljena v znamenje, kateremu se nasprotuje. Na vsakem koraku nas zalezujejo. Bi je se sicer tih pa neprestan boj. Ven-

dar pa protestantje nimajo več izpreobrnjen, medtem ko je katoliška Cerkev kakor zelena mladika, ki nenehoma poganja, cvete in rodi. Pogani so se deloma trdovratno zaprli v krog svojega malikovalstva, deloma se jim zdijo zahteve krščanske pravnosti prestroge in pretežke, ne morejo se otresti spon strasti in razvad. Skoraj je ni sile, ki bi jih mogla predramiti iz verske nebržižnosti.

V senci svetišča sv. Terezije D. J. smo se spomnili na Jezusovo besedo: Kdor sprejme kakega otroka, mene sprejme (prim. Mt 18, 5). Pa tudi naš sveti ustanovnik nam je priporočal, naj se zavzamemo najprej za mladino. Zato smo začeli odpirati v poganskih okrajih otroška zavetišča in vabiti mladino v šolo in v praznične mladinske domače. Z dečki smo zanesli med ljudi novo navdušenje, pridobili smo si tudi naklonjenost poganov. Na don Boskov praznik se je razvila po jowajskih ulicah lepa procesija z Najsvetejšim. Udeležilo se je je nad tisoč katoličanov, ki so z vne- mo molili in prepevali. Dvajset beloo- blečenih deklic je trosilo pred Gospo- dom rože. Takrat sem se spomnil na sv. Malo Terczijo. Toda te deklice, ki so trosile cvetje, znamenje ljubezni, so bile še poganke, in njihovi starši, še tudi pogani, so bili vsi srečni.

Popoldne je dve sto dečkov pod vodstvom enega izmed misijonarjev posrečeno izvedlo telovadni nastop. Ti mladi gibčni fantje so zbudili sploš- no zanimanje. Po tukajšnjih vaseh je sedaj slišati samo dve pesmi, don Boskovo in sv. Terezije. Prepevajo jih vsi, majhni in veliki, kristjani in po-

gani. Kako mogočno zveni pesem Don Bosku, očetu ljubljenu! In za njo se oglasi druga: *Bilo je nekoč v Gali- leji, ko Jezus je rekel: Če ne postanete kakor otroci, ne pojdete v božje kra- ljstvo.* "To je pesem sv. Terezije. Njen napev ti gre do srca, gane te do solza. Res, da prenovimo deželo in premagamo tisočletno poganstvo, ni drugega pomočka: otroci so pokazali pot in odrasli gredo za njimi.

Nadaljnja ovira pri našem delu je velika beda in revščina, ki vlada v teh krajih. Zemlja je pusta. Riž je skoraj edini pridelek, pa še ta je pogosto negotov. Zato je večkrat la- kota v deželi, ljudje se često selijo in je redno dušno pastirstvo zelo o- težkočeno.

V Raliangu, 25 km od Jowaja, smo odprli poljedelsko šolo. Državna o- blast je z njo nad vse zadovoljna. Saj ti pa tudi odleže, ko po napornem po- tu skozi puščo in pragozd stopiš na prijazno zelenico, ki jo je ustvarilo misijonarjevo delo. Okoli trideset deč- kov se zdaj tu uči ljubiti zemljo, to dobro mater, ki ponuja dragocene za- klade vsakomur, kdor jo zna obdelo- vati. Mesca januarja je tudi indijski podkralj poslal šoli svoj dar. Škoda, da stiska, ki je zajela tudi Assam, ne dovoli, da bi šolo še bolj podprli. Le sam Bog ve, koliko žrtev in koliko neuspehov zaznamuje pot, ki je po njej do sedaj hodila ta poljedelska šola!

Pa kaj?! Pri misijonarjevem delu je vedno potrebna: stanovitnost, prilag- odljivost in neomajno zaupanje.

Štefan Ferrando
škof v Silongu

V ognju bojnih letal

(Piše misijonar Andrej Majcen.)

Prečastiti gospod inspektor!

Želim Vam, da bi tudi letošnji bo- žični zvonovi oznanjali tisti mir, ki ga je božje Dete prineslo na svet. Mir v naši ljubi domovini, kakor tudi mir milosti božje v srcih vseh naših

sobratov, gojencev ter sotrudnikov in prijateljev.

Že dalj časa Vam nisem pisal. Bom be, ki so pretekli mesec tolikokrat padale na levo in desno, so mi precej zrahljale že itak slabotno zdravje.

Zadnje štiri dni smo hvala Bogu zopet v miru preživel in sem zopet malo si opomogel. Ko sem tiste grozne dni klečal v skrivališču pod našo hišo, med svojimi siročami in je na stotine bomb padlo okoli našega zavoda, ter ga premajalo v vseh mogočih smereh, sem se zaupno obrnil na ljubeznivo rakovniško Marijo. Prosil sem jo, da naj nam pomaga in nas reši. Poleg svetinjc in relikvij sv. Janeza Boska sem na streho položil tudi dve podobi rakovniške Marije, ki sem jih svoj čas sam prinesel v misijone. In hvala Bogu, kljub številnim zračnim napadom smo bili doslej še vedno rešeni. Odslej pošiljam gojence pri prvem pisku serene ven na polje. Toda zadnjič so sovražni zrakoplovi prileteli nenadoma. Topovi so pokali, strojnice regljale in bombe so padle na vse strani. Naši so se takoj vrgli v vodne jarke ob rižnih poljih in se tudi to pot rešili, čeprav se je najhujši boj razvijal prav nad njihovimi glavami in so v tem boju tri letala zgorela. Te dni so potegnili iz zemlje nerazpočeno bombo, ki je prišla prav blizu našega zavoda. Marija nas je varovala, zato pa smo ji dolžni posebno zahvalo. Vsi gojenci nosijo Marijino svetinjico.

Tudi naša misijonska zaščitnica se je ta mesec prav lepo izkazala. Bomba je padla v klavzuro dobrih njenih sester karmeličank. Razklala se je na dvoje, strelivo je zgorelo, bomba pa se ni razletela ter priča o veliki moči, ki jo ima ta svetnica tudi do teh morilnih in razdiralnih bomb. Tudi sestre sv. Pavla so si z svojimi slepimi, hromimi, kruljavimi siroticami ter vdovami izprosile veliko milost, da jim namreč dve bombi nista razdrli že itak siromašne in slabotne hišice, čeprav sta padli na njihov vrt.

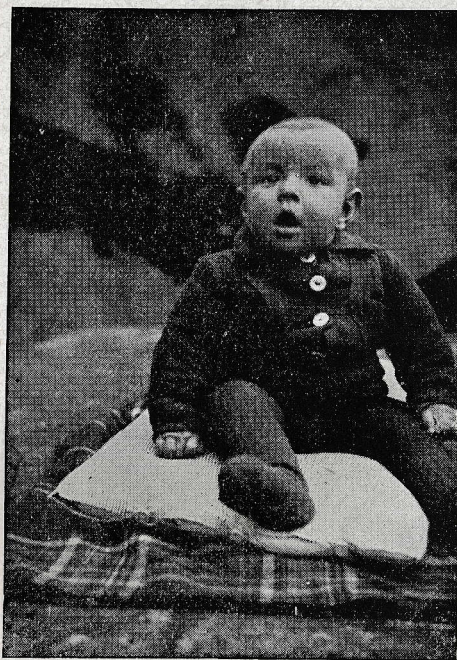
Naše katoliške ustanove so bile v tem mesecu še vse rešene, medtem ko je stotine hiš v mestu podrtih in več sto ljudi mrtvih. Ljudje se po

večini pri prvem pisku strene poskrijejo po obraščenih hribočkih, posebno pa še v jarkih ob rižnih poljih, vendar pa bombe še vedno najdejo kako žrtev.

Obljubljajo nam še take „nezaželene“ obiske. Sirene z malo izjemo skoraj vsak dan piskajo in tako prebijemo po 8 do 10 ur v skrivališčih. Včasih imamo zajtrk, kosilo in večerjo vse skupaj takole ob 5 popoldne. Naše delo je seveda zavoljo tega zelo ovirano. Ker je ponoči bolj varno, smo urnik preuredili tako, da se vrše važne reči v poznih nočnih urah.

Prosim Vas, prečastiti gospod inspektor, da nas priporočite v pobožne molitve vsem gospodom kakor tudi gojencem, sotrudnikom in vsem misijonskim prijateljem.

Najlepše pozdrave pošiljam vsem skupaj v Srcu Jezusovem vdani
Majcen Andrej.

Ta vam je kavelj! Komaj sedi, pa že tako prepeva, da je kaj.

Marija, Pomočnica kristijanov, Kraljica miru, izprosi nam mir!

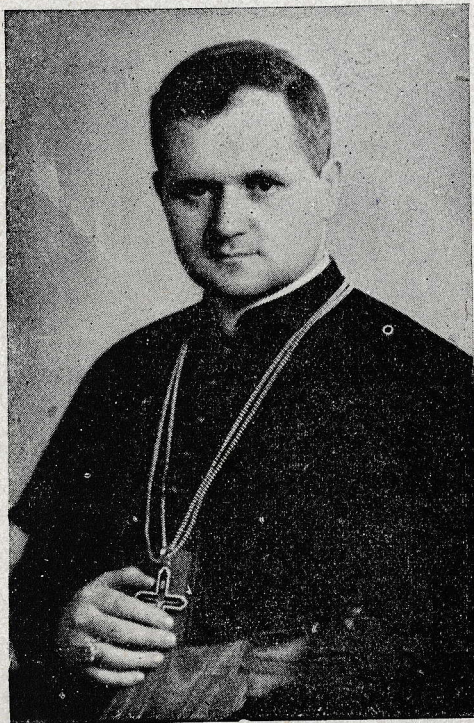

PO SALEZIJANSKEM SVETU

Novice iz Uroševca

Morda je že kdo od naših dragih bralcev mislil, da so tudi nas sovražniki že bombardirali, ko se tako dolgo nismo oglasili v Vestniku. Hvala Bogu, pri nas še ni bilo tako hudo, ker smo le precej daleč od meje. Bolj redkobesedni smo postali pač zato, ker nam življenje poteka sedaj že precej enakomerno.

Praznik farnih patronov smo tudi letos nad vse slovesno proslavili. Saj

Novi skopljski škof dr. Fr. Čekada.

to našo najrevnejšo salezijansko postojanko res otipljivo varujejo Angeli Varuhi. Draginja je tudi tu občutna, dohodki malenkostni; pa vendar z božjo pomočjo še vlečemo naprej. Živimo skromno kot v misijonih.

Letošnje žegnanje je bilo slovesnejše radi tega, ker je cerkev dobila nov zvon, ki je težak 56 kg. Blagoslovil ga je preč. g. vikar Zakrajšek. Res je, da se ta nebeški klicarček še ne čuje do vseh koncev Uroševca, a vendar — nekaj je le. Slovesnost smo zaključili s skioptičnim predavanjem o don Bosku, angelu varuhu mladine; krasne barvane slike so naše gledalce kar očarale.

Mesto Skoplje je srce Južne Srbije. Katoliška župnija presv. Srca Jezusovega šteje čez 5 tisoč duš. Zato don Boskovi sinovi po želji pokojnega svetniškega škofa dr. Gnidovca mislijo tudi na to mesto. Da bi don Bosku pripravili srca skopljskih katoliških vernikov, je na vabilo preč. g. msgr. Ant. Kordina, velikega don Boskovega častilca, imel g. ravnatelj skioptično predavanje o don Bosku tudi v Skoplju. Lepa in velika društvena dvorana ob cerkvi se je dvakrat napolnila; najprej so se z don Boskom seznanili njegovi ljubljenci — mladina. Po predavanju je vsak odnesel s seboj za spomin njegovo podobico. Zvečer pa so našega svetnika spoznali odrasli. Med drugimi gosti so bile tudi nekatere odlične osebnosti. Molimo, da bi res čim prej don Bosko stopil iz Uroševca v „carsko Skoplje“.

Kakor otroci brez očeta smo bili katoličani v skopljski škofiji po smrti svetniškega škofa Gnidovca. Leto in pol smo nestrpno čakali, koga nam bo Previdnost postavila, da prevzame zapuščino velikega pokojnika. Pa nam je poslala končno vrednega namestnika, prav tako prežetega z apostolskim duhom. Dne 22. novembra smo pozdravili našega novega nadpastirja prevz. g. dr. Smiljana Fr. Čekada. Novi g. škof je velik prijatelj salezijancev; saj so nekateri naši sobratje Slovenci v Rimu z njim skupaj študirali; pa tudi on sam je večkrat prišel v naš zavod. Iz dna srca se veselimo njegovega prihoda, saj je on čisto salezijanski (t. j. preprost, ljubezniv, vesel). Naj ljubi Bog vodi njegovo delo in prizadevanje za zedinjenje tudi po don Boskovih sinovih v njegovi škofiji.

Praznik Brezmadežne je rojstni dan Salezijanske družbe. Zato je tudi naša župnija ta dan primerno proslavila. Pred slovesno sv. mašo je g. župnik imel sprejem v dekliško Marijino družbo. S tridnevnimi duhovnimi vajami so se pripravljale nove članice za ta važni trenutek v življenju. Dvanajst jih je na novo stopilo v Marijine vrste; zdaj ima družba 20 članic.

Za naše mladince je letos največja privlačnost krščanski nauk. Vsako nedeljo se soba napolni do zadnjega kotička. Ko zagledajo skioptični aparat, so vsi najboljše volje. Kako pozorno sledijo razlagi verskih resnic, ki jih pojasnjujejo slike! Zdaj obravnavamo zakramente. Najprej je izpraševanje pred sliko, potem sledi nova snov, a na koncu pa še za razvedrilo filmske slike o lepotah Slovenije. Filmski trak nam je poklonila Prosvetna zveza v Ljubljani, za kar se ji prisrčno zahvaljujemo.

Uroševac: Nekaj prizorov z blagoslovitve novega zvona. Majhen je, pa jo naš!

Božičnica v deškem vzgajališču na Selu

Na praznik sv. Treh kraljev je priredilo banovinsko deško vzgajališče na Selu za svoje gojence prisrčno, družinsko božičnico, katere se je udeležil tudi gospod ban dr. Marko Natlačén, inspektor Salezijanske družbe Ivan Špan, salezijanci z Rakovnika in Mladinskega doma na Kodeljevem, hčere Marije Pomočnice in številno občinstvo. Velika zavodova dvorana je bila čisto polna.

Prireditev je začela godba gojenjencev; nato je pozdravil predstojnik zavoda gospoda bana s toplimi besedami. Zahvalil se mu je za doseданjo skrb in gmotno pomoč ter podaril, da je posebno pri današnjih okoliščinah in pomanjkanju podpora zavodu potrebna, da more vršiti svojo vzgojno nalogo. Izrazil je ob koncu željo: Naj Bog obilo poplača gospodu banu in drugim dobrotnikom, kar store za ta zavod, in naj ohrani gospoda bana zavodu in naši slovenski banovini.

Ljubka božična igra »Čudo božične noči« nam je predstavila v štirih pisanih slikah pravljico o gorskem duhu v Gorjancih in o življenju palčkov v božični noči. Prav lep vtis so napravili mali igralci v prvi in drugi sliki s svojim pogumnim nastopom. Oder je bil za to priliko okusno prirejen.

Lepa je bila zborna deklamacija »Zahvala«. V imenu tovarišev je pozdravilo sedem gojencev okusno okrašeno božično drevesce, ki se je šibilo pod težo raznih slaščic in okraskov, nato so se zahvalili gospodu banu in predstojnikom zavoda. Šopek svežih nageljnov v zelenju, ovit s slovenskim trakom, je ob koncu deklamacije sprejel gospod ban z vidnim veseljem.

Med navdušenimi izrazi radosti s katerimi so gojenci pozdravljali, je stopil gospod ban k mizici, ki je stala na malem odru ob božičnem dre-

vescu, ter povedal v krepkih besedah nekaj vodilnih misli za življenje našim gojencem. Spomnil je nato, da bodo danes obdarovani dobri, srednji in v vedenju slabši gojenci. Naj ne bo zavisti v srcih manj dobrih do pridnih in vzglednih gojencev, kakor se tudi dobri in zgledni ne smejo prevzeti zaradi tega, ker so prvi; pač pa naj se trudijo, da ohranijo še nadalje to svoje mesto, medtem ko slabi, manj dobri naj premagajo svoje navade in stopijo v vrsto dobrih, zglednih fantov. Če pa hočejo to doseči, je nujno potrebno, da krotijo svoje notranje strasti. Brez tega zatajevanja ne bo pokorščine do predstojnikov, ne medsebojne ljubezni, ne poštenega življenja. Da bi še bolj potrdil to misel, je povedal znano priliko o gnilem jabolku, ki okuži vsa zdrava jabolka, s katerimi pride v dotiko; tako tudi strast v človeku pokaže na zunaj svoj slabi sad in okuži tovariše. Zato je treba to gnilo jabolko izločiti, strast premagati in izruvat. Le tako bodo fantje postali navdušeni za dobra navodila in poštene člani naše domovine.

Pazljivo so gojenci poslušali besede, ki so našle globok odmev v njihovih srcih, ter s krepkim ploskanjem izrazili svojo hvaležnost.

Približala se je za gojence najlepša točka — obdarovanje. Kako nestrpni so bili, kako željno so gledali zdaj na zavoje, ki so ležali na vozičku na odru, zdaj na velik kup daril, ki so bila razstavljeni okrog ličnih jaslic v senci božičnega drevesca! Zavoj za zavojem je romal skozi roke gospoda bana, ki je poklical vsakega gojenca po imenu, ga ljubeznivo vprašal, odkod je, pa temu in onemu povedal kak ljubezniv nauk ali bodrilno besedo. Obdarovanih je bilo 120 gojencev. Občinstvo je vztrajalo do konca v dvorani in sledilo veselemu razpoloženju srečnih obdarovancev.

**„SPOŠTUJMO KATOLIŠKE DUHOVNIKE
IN SKRBJIMO ZA DUHOVSKE POKLICE.“**

Vezilo vrh. predstojnika za 1. 1941

Veliko je bilo Marijino usmiljenje do trpečih, ko je živela na zemlji, a še mnogo večje je zdaj, ko kraljuje v nebesih. Če se zaradi svojih grehov bojiš božjega maščevanja, kaj boš storil? Zateci se k Mariji, ki je upanje grešnikov; in če se bojiš, da ti odreče svojo pomoč, vedi, da ona ne more zavreči tvojih prošenj ker ji je Bog sam izročil službo, pomagati revnim in trpečim (sv. Bonaventura). Kako vestno izvršuje to službo, evo vam nekaj novih dokazov.

Breznik Elizabeta iz Meže piše: „Dolžnost mi veleva, da se javno zahvalim Mariji Pomočnici in njenemu častilcu sv. Janezu Bosku, da sta mojega moža obvarovala takojšnje smrti. Padel je s strehe približno pet metrov globoko in si pri tem zlomil šest reber, zdrobil hrbtno lopatico in si prebil črepinjo. Ker je bil vnet častilec Marije Device in salezijanski sotrudnik, pripisujem, da sta mu Marija in sv. Janez Bosko toliko podaljšala za vest in življenje, da je lahko opravil sv. spoved in prejel sv. popotnico. Hvala Pomočnici kristjanov!“

Marija Sonenvald s Stare ceste poroča: „Sprejmite 10 dinarjev v zahvalo Mariji Pomočnici za ozdravljenje noge. Strla sem si nogo in bilo je malo upanja, da bom še kdaj hodila. Priporočila sem se Mariji Pomočnici in zdaj hodim brez palice v pol ure oddaljeno cerkev. Res je, da Marija vedno pomaga.“

Neimenovana iz Celja piše: „Bila sem v tako obupnem položaju, da nisem mogla več pričakovati zemске pomoči. Le eno upanje mi je ostalo: upanje v nebeško pomoč. Z zaupno molitvijo sem se zatekla k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku. Pomoč je prišla nepričakovano hitro. Za to preveliko dobroto se toplo zahvaljujem in ostanem hvaležna do groba. Iz hvaležnosti za veliko dobroto obljubljam, da bom vedno podpirala Salezijansko družbo.“

Podobno pišejo in izrekajo zahvalo in pošiljajo zahvalni dar: *Družina Žabot* iz Razkrižja za sre-

čen izid sodnijske pravde; *Gole Tereza* iz Kamnice za dobljeno zdravje; *J. A. F.* iz Boh. Bistrice za pomoč v težki duševni zadevi; *Železnikar Francka* iz Želimelj za srečno prestano težko operacijo; *Jenka Frančiška* iz Škofje Loke za dobro uspelo operacijo; *Repanšek Marija* iz Radomlja za več uslišanih prošenj; *A. P.* iz Višnje gore za uslišano prošnjo.

SOTRUDNIKI! SOTRUDNICE!

Kdor prejema Salez. vestnik, je znamenje, da je vpisan v knjigi sodruđništva. Salezijanski vestnik je glasilo sodruđništva. Ta list sporoča o delovanju Salezijanske družbe širom sveta, obenem pa podaja sodruđnikom in sodruđnicam navodila za delovanje. List je vez med sodruđništvom in Salezijansko družbo.

Prav zato vam mora biti Salez. Vestnik, blagi sodruđniki in sodruđnice, posebno drag. Z veseljem ga morate prebirati in se, kolikor vam dopuščajo okoliščine, ravnati po navodilih in željah, ki vam jih izražamo v Vestniku.

Salezijanski vestnik izhaja v jezikih vseh narodov, kjer delujejo salezijanci. Smelo lahko trdimo, da je Salez. Vestnik eden najbolj številnih in najbolj razširjenih listov na svetu. Res, da ima vsak narod svoje članke, toda nekateri članki in duh, ki ga širi ta list, je povsod isti. Namen lista je vzpodbujati k delovanju za čast božjo in za zveličanje duš.

Kako vzvišen namen! Že zaradi vzvi-

šenega namena vam mora biti ta list zelo pri srcu.

Salezijanski vestnik ne prinaša povesti, ki jih ustvarja človeška domišljija, njegovi članki so bolj resni in prav zato lahkim duhovom nič kaj privlačni. Lahki duhovi segajo po listih, ki zabavajo njihovo razburkano domišljijo, ne marajo pa resnih, zato jim je Salez. Vestnik predolgočasen. Z veseljem ga pa prebirajo resne duše, ki vedo, kako važno je skrbeti za dušni blagor in znajo čislati vzvišeni namen. In prav takim je namenjen naš Vestnik.

To ste pa vi, blagi sotrudniki in sotrudnice, ki ne mislite toliko na svet, katerega je treba tako hitro zapustiti, pač pa na to, kar je namen življenja: na neminljivo posmrtnost. Vam, ki to mislite, ni Vestnik dolgočasen; z veseljem ga prejimate in berete.

Pa tudi iz drugega vzroka. Salezijanski sotrudnik je deležen premnogih dušnih dobrot, ki so več vredne ko katerakoli svetna dobrota. Vestnik vam priča, da ste v številu sotrudnikov in vam prinaša veselo zagotovilo, da vam je odprt cerkveni zaklad svetih odpustkov.

Salez. vestnik, blagi sotrudniki in sotrudnice, je vaše glasilo, zato naj vam bo vedno dobrodošel in ga smatrajte za vez, ki vas veže s Salezijansko družbo in vam odpira pot do premnogih dušnih dobrot. Nikar tedaj ne recite, kakor je že marsikdo rekel: „Salezijanskega vestnika ne morem sprejemati, ker imam več

drugih listov.“ Naj vam ne bo toliko za list, kolikor za dušne dobrate, ki vam bodo tako dobro služile onkraj groba!

ČEŠČENJE PRESV. SRCA

Jezus je odkril sv. Marjeti Alakok, da so v češčenju njegovega Srca skriti neskončni zakladi božjih milosti. Da postanemo deležni teh zakladov, ne zadostuje gola zunanja pobožnost, marveč se moramo truditi, da bi se ravnali po želji božjega Srca. To bomo najlažje dosegli s pobožnostjo devetih služb, ker v njej najdemo vse, kar Jezusovemu Srcu najbolj ugaja.

Pobožnemu opravljanju devetih služb pa pridenimo zadostilno sv. obhajilo. Jezus je v neki prikazni prosil sv. Marjeto Alakok, naj na praznik njegovega Srca, prve petke v mescu in če mogoče vsak petek v letu pristopi h Gospodovi mizi in prejme sv. obhajilo v zadoščenje za vse razžaljenje, katero dobiva v presv. Zakramentu. To sv. obhajilo se imenuje zadostilno sv. obhajilo.

Sotrudniki, sotrudnice! Ali opravljate to pobožnost, ki jo sam Jezus priporoča po svoji ljubljenki sv. Marjeti Alakok? Če ste vpisani med častilce presv. Srca na Rakovniku in vestno izpolnite, kar vam vsak mesec določi Salezijanski vestnik, tedaj jo opravljate in boste deležni tistih milosti, ki jih Jezus po sv. Marjeti obljublja svojim častilcem.

Še je čas da naročite

Življenje sv. Janeza Boska

Vezane v krasne izvirne platnice stane za sotrudnike samo 50 din.

„To je najobširnejši in najlepši slovenski svetniški življenjepiš,“ je zapisal o njem Slovenec. Kdor ga je enkrat začel brati, ga kar ne more več odložiti. Nekateri so prebedeli ob njem kar cele noči. Sotrudniki in sotrudnice, skrbite, da pride ta lepa knjiža v vsako slovensko hišo!

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec.
Urednik: Tone Vode.

Nove knjige

Romano Guardini: SVETA ZNAMENJA. S pisateljevim dovoljenjem prevedel Franjo Tominec. Z izvirnimi risbami opremil Miha Maleš. Knjigi in risbam uvod napisal dr. p. Roman Tominec, OFM. Natisnila Jugoslovanska tiskarna, založila pa Jugoslovanska Knjižarna v Ljubljani. Cena v platno vezanemu izvodu 50 din.

Takole pravi med drugim v uvodu dr. p. Tominec: „Pred menoj leži čisto svojevrstna knjiga, ki naj nastopi pot v slovenski svet. Naslov se glasi »Sveta znamenja«. Slovenija je vsa polna svetih znamenj in ni je vasi, ki se ne bi ponašala z njim in ni malo daljše poljske poti, kjer bi ne bil postavljen križ — znamenje našega odrešenja.

Toda ali ni postalo vse to, kar je bilo še nedavno tako sveto in z narodom in našo miselnostjo zraslo, kar v teku ene same dobe tako čudno zunanje in plitvo?

Prevod je skrben in do pičice natančen. Včasih se mi zdi celo za spoznanje strog, pa je morda zopet to v prid knjigi, da ostane vsa jasna, kakor so prisposode v njej, in vsa čista kakor v rosi umito pomladno jutro.

Nekaj pa ima slovenski prevod, česar original in doslej, kolikor mi je znano, tudi noben prevod nima, namreč izvirne slike, ki jih je v resnici občuteno ustvaril akademski slikar Miha Maleš.“

Knjiga obsega na 115 straneh 24 kratkih poglavij. Na presenetljivo lep in nov način govori o vseh svetih znamenjih, ki so v zvezi z našim verskim doživljanjem: o križu, roki, klečanju, stoji, hoji, o trkanju na prsi, o stopnicah, vratih, sveči, blagoslovljeni vodi, o plamenu, pepelu in kadilu, o luči in žaru, o kruhu in vinu, o oltarju, platnu, kelihi in posodi, o blagoslovu, svetem prostoru, o zvonovih, posvečenem času in o imenu božjem.

To čudovito knjigo prav gorko priporočamo vsem, ki želijo poglobiti svoje versko življenje. Res da je precej draga, toda njena globoka vsebina kakor tudi nadvse okusna oprema bo obilno poplačala vašo žrtev.

Andrej Farkaš: DR. ANTON KOROŠEC. Založila Mladinska založba v Ljubljani. Natisnila salezijanska tiskarna na Rakovniku. Cena mehko vezani knjigi 12 din. — Komaj mesec dni je preteklo, odkar je slovenski narod zadela nenadomestljiva izguba, ko je umrl naš ljubljani voditelj in oče, in že leži pred nami 100 strani debela knjiga, ki nam podaja glavne obrise njegovega življenja. Ni to izčrpen življenjepiš, ampak prvi poizkus, pregledno in poljudno podati Koroščevo podobo v vsej pomembni obsežnosti, kolikor je pač to mogoče v tako kratkem času. Pisatelj je knjigo razdelil v štiri velika poglavja. Pod naslovom »V življenju in borbi« popisuje pokojnikovo mladost in rast, politično delo v bivši Avstriji in Jugoslaviji, njegovo smrt in pogreb. Drugo poglavje »Nesmrten v svojih delih« obravnava dr. Korošca kot političnega, kulturnega, gospodarskega in socialnega delavca. V tretjem poglavju »Po duhu in srcu« nam riše njegov značaj; tu spoznamo dr. Korošca kot duhovnika, politika, očeta siromakov in potrebnih, ljubitelja mladine in „našega človeka“. Zadnje poglavje pa nam podaja njegovo oporoko. Knjiga je pisana zelo živahno in z veliko ljubeznijo. Zato se priporoča že sama po sebi in to tem bolj, ker moremo iz nje spoznati največjega sinu slovenskega naroda.

F. S.: DOGODEK V IRLINGU. »Knjižice« št. 171. Leta 1927., bilo je mesca avgusta in septembra, je kاپucin p. Teofil Riesinger izganjal hudobnega duha iz neke štiridesetletne ženske v Irlingu pri Čikagu. Po štiriindvajsetih dneh neizrekljivo napornega zarotovanja se mu je posrečilo osvoboditi ubogo revo. Knjižica nam živo popisuje pretresljive prizore, ki so se pri tem dogajali. Kdor ima količkaj srca, mora pri branju tega delca globoko občutiti, kako strašno je priti v oblast hudobnega duha.

Jože Kostanjevec: OTROK BOŽJI BLAGOSLOV. »Knjižica« št. 172. Nadvse pomembna in sodobna knjižica. Majhna po obsegu, pa velika in globoka po vsebini.

V PRODAJALNI

Mladinske založbe

Ljubljana, Stari trg 30

dobite razne mladinske knjige, najraznovrstnejše šolske potrebščine, vse za pisarno, velik izbor nalivnih peres po zelo ugodnih cenah.

Naše knjige

Dr. Jos. Valjavec: **Nevesta presv. Srca**. Zelo poučen življenjepis sv. Marjete Alakok, učenke božjega Srca. Življenjepiš kaže neizmerno ljubezen božjega Srca do človeštva in junaško ljubezen sv. Marjete do Jezusa. Bralcem nudi velik užitek, trpečim veliko tolažbo. Stane broširan din 8, po pošti din 9.50.

Karg-Vodenik: **Mala skrivnost III.** izdaja. Podaja navodilo, kako naj posvetimo vsakdanje delo. Stane broširana din 3, po pošti din 4.

Karg-Vodenik: **V Zveličarjevi šoli**, I. in II. del. Kaže Jezusa učitelja človeškega življenja. Vsak del stane 5, po pošti 6 din.

Dr. Jos. Valjavec: **Lepo vedenje**, III. izdaja. Kdor želi spoznati skrivnost, da človek postane olikan in ljudem priljubljen, naj si prepskrbi to priročno knjigo, ki stane le 3, po pošti 4 dinarje.

Dr. Jos. Valjavec: **Vzor Marijinih družbenic**. Mala knjiga podaja življenje vzorne članice Marijine družbe. Članice Marijinih družb bodo našle v knjižici krasen zgled, kako morajo živeti v Marijini družbi. Naročite. Stane din 2.50 po pošti din 3.50

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK LJUBLJANA 8